ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové, soudkyně Kateřiny Štěpánové a soudce Faisala Husseiniho ve věci žalobce **X. A. C.,** zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem, Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, Loretánské náměstí 5, Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021, čj. 125998-2/2021-OPL, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4. 2022, čj. 31 A 39/2021-74,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 4. 2022, čj. 31 A 39/2021-74, **se ruší a** věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Podstatou věci je posouzení, zda skutkové okolnosti případu představují „opodstatněný důvod“ pro upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

1. Popis věci

[2] Žalobce, občan Vietnamské socialistické republiky, byl do roku 2018 držitelem pobytového oprávnění na území České republiky. Povolení k trvalému pobytu skončilo, neboť k žádosti doložil obsahově nesprávné osvědčení o složení zkoušky z českého jazyka, při níž neuspěl. V době rozhodování žalovaného žalobce pobýval na území České republiky v souvislosti s vedeným řízením o správním vyhoštění, posléze překvalifikovaným na řízení o povinnosti opustit území. Žalobce má na území České republiky manželku vietnamské národnosti a dvě nezletilé děti.

[3] Žalobce usiluje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Požádal, aby žádost nemusel podávat osobně, což odůvodnil komplikacemi spojenými s koronavirovou epidemií (zhoršení situace ve Vietnamu, povinnost nastoupit do karantény, nepředvídatelný vývoj protiepidemických opatření), jakož i zásahem do soukromého a rodinného života (odloučení od rodiny, nemožnost poskytovat si péči v případě onemocnění, zájmy nezletilých dětí).

[4] Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost žalobce zamítlo a současně zastavilo řízení o vlastní žádosti o pobytové oprávnění. Rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvého stupně potvrzeno.

[5] K žalobě žalobce krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Při výkladu pojmu „odůvodněný případ“ shledal, že pandemie spojená s onemocněním COVID-19 je onou výjimečnou situací a že požadavek osobního podání žádosti by byl v případě žalobce tvrdý a nerozumný. Přihlédl k tomu, že žalobce dlouhodobě pobýval v České republice, k jeho rodinné situaci, že je osobou pro správní orgány známou a že pandemická situace význačně ztěžuje vycestování a samotné podání žádosti ve Vietnamu. V době nejistého mezinárodního cestování ztíženého obměňujícími se opatřeními, ve spojení s karanténou po příjezdu, znamená požadavek na vycestování nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, i pokud by byl žalobce od rodiny jen dočasně odloučen.

2. Kasační řízení

[6] Žalovaný podal proti rozsudku krajského soudu pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost kasační stížnost (nyní tedy vystupuje jako *stěžovatel*).

[7] Předně se domnívá, že soud pochybil, pokud k hodnocení napadeného rozhodnutí přistupoval optikou „tvrdé a nerozumné“, a nikoliv „příliš tvrdé“, resp. „příliš nerozumné“.

[8] Stěžovatel dále polemizuje s jednotlivými (pěti) body, pro jejichž kombinaci krajský soud shledal situaci žalobce oním „odůvodněným případem“; své závěry podporuje judikaturou:

- k obecně ztížené možnosti cestování během pandemie uvádí, že žalobce nenamítal, že by se nemohl dostavit do Vietnamu, ale že se mu z důvodu nepředvídatelné situace nepodaří vrátit zpět k rodině do České republiky. Žalobce ani netvrdil, že by se pokusil o získání repatriačního letu či o rezervaci a nákup letenky. Není zřejmé, z čeho krajský soud dovozuje, že je mezinárodní cestování z důvodu celosvětové pandemie obecně příliš ztížené, a proč tento důvod podřazuje pod pojem

pokračování

odůvodněný případ, když žalobce tento důvod sám netvrdil a ten neplyne ani ze správního, ani ze soudního spisu. Tvrzení krajského soudu ohledně nepředvídatelnosti a nejasného vývoje celosvětové pandemie má stěžovatel za nepřezkoumatelné a není mu zřejmý konkrétní dopad do práv žalobce;

- k otázce povinné karantény podotýká, že v relevantní době neměla již formu čtrnáctidenní izolace ve státním zařízení, ale pouze sedmidenního domácího pozorování. Krajský soud se nezabýval délkou a podobou karantény, a proto zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností;
- argumentaci dlouhodobým pobytem žalobce na území České republiky má za mimoběžnou s dikcí § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Otázka legálního pobytu žadatele není, a to ani v kombinaci s jinými důvody, relevantní pro upuštění od osobní přítomnosti osoby žadatele při podání žádosti. Pokud by to zákonodárce zamýšlel, do zákona by takovou možnost vtělil (což učinil například v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Povinnost osobního podání žádosti je v souzené věci dána bez ohledu na místo pobytu cizince;
- k žalobcově rodinné situaci sděluje, že ztížená možnost cestování nemá dopad na žalobcovu osobní situaci, neboť i v době pandemie lidé cestovali a v době podání žádosti žalobce se opatření rozvolňovala. Závěr krajského soudu o nepředvídatelném vývoji vycestování přinášející pro rodinu trvalejší odloučení a nemožnost o sebe pečovat v případě nemoci je nepřezkoumatelný a nezákonný. Argument trvalejšího odloučení má stěžovatel za neodůvodněný a vyzdvihuje maximální nepřekročitelnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Zdůrazňuje, že zastupitelský úřad v době podání žádosti žalobce i následně vykonával svou činnost bez omezení. Žalobce též netvrdil žádné zdravotní problémy. Rozsudek krajského soudu je rozporný se zásadou předvídatelnosti, neboť stěžovatele nutí v situaci žalobce postupovat odlišně od ostatních skutkově i právně obdobných případů žadatelů vietnamské národnosti. Dočasné odloučení od rodiny nevede k popření práva na respektování rodinného života;
- k tomu, že žalobce je osobou pro české správní orgány známou, podtrhuje nepřiléhavost krajským soudem citovaného rozhodnutí.

[9] Závěrem stěžovatel nesouhlasí s paušalizujícím závěrem krajského soudu, podle nějž lze pod pojem „odůvodněný případ“ zahrnout *„situace, kdy je obecně velmi ztíženo cestování do asijských zemí v důsledku pandemie způsobené virem COVID-19“*.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

3. Právní hodnocení

[11] Stěžejní otázku nynější věci představuje vyhodnocení, zda konkrétní okolnosti případu žalobce umožňují upustit od osobního podání žádosti. Právní úprava totiž výslovně předpokládá osobní podání žádosti; pouze opodstatněné a doložené individuální okolnosti žadatele mohou vést k výjimečnému prolomení tohoto pravidla. Legitimitu cíle tohoto zákonného pravidla už dříve NSS akceptoval (srov. zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS), i Ústavní soud (jeho judikaturu viz dále v textu).

[12] NSS se zprvu zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelný je takový rozsudek, který nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru. Rozsudek krajského soudu však nabídl srozumitelné odůvodnění a je z něj zřejmé, proč krajský soud žalobě vyhověl. Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že závěry soudu lze vztáhnout na všechny body žaloby. Lze tedy v první řadě konstatovat, že kasační stížností napadený rozsudek přezkoumatelný je; obsah jeho odůvodnění lze proto podrobit věcnému přezkumu.

[13] NSS nepřisvědčil ani úvodní kasační námitce, tj. že krajský soud hodnotil, zda stěžovatel neučinil opatření „tvrdé a nerozumné“, místo aby hodnotil, zda nebylo „příliš tvrdé a příliš nerozumné“. To, že má správní orgán zkoumat, zda trvání na osobním podání žádosti bylo tvrdé a nerozumné, již NSS opakovaně dovodil, a to nikoli jen ve věcech nezletilých žadatelů (srov. rozsudek ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22, bod 31, nebo rozsudek ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 217/2019-32, bod 28).

[14] Z hlediska právní teorie je možno předeslat, že § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě kombinuje správní uvážení a neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“. Pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Je na správním orgánu, aby rozhodl, zda konkrétní situace náleží do rozsahu daného pojmu. Jeho úvaha se musí zaměřit na skutkovou podstatu a její vyhodnocení (srov. např. už zmíněný rozsudek 9 Azs 213/2018, či novější rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, čj. 4 Azs 19/2023-34).

[15] NSS se možností podat žádost o povolení k taxativně vymezeným pobytům jinou než osobní formou již mnohokráte zabýval. Dle judikatury žadatel musí uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (rozsudek čj. 10 Azs 219/2015-67); leží na něm rovněž důkazní břemeno doložení tvrzených údajů (rozsudek čj. 6 Azs 77/2015-36). V textu zákona nejsou specifikovány žádné případy, na jejichž základě by bylo možné dovozovat, co konkrétně měl zákonodárce na mysli. Ve výše citovaném rozsudku 9 Azs 213/2018 NSS například upřesnil, že „odůvodněný případ“ nemusí být založen jen omezením způsobeným zdravotním stavem, ale i skutečností, že je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Lze uvažovat i o situaci, kdy zastupitelský úřad má natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit. Dle judikatury je třeba poctivě zvážit i celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory (typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné pouto v ČR a mnoho jiných).

[16] Lze tedy shrnout, že při aplikaci dotčené zákonné výjimky je nutno v konkrétní věci zhodnotit jak „objektivní okolnosti“, tj. ty existující na žadateli nezávisle, tak „okolnosti subjektivní“, tj. vážící se k osobě žadatele. Též je zapotřebí posoudit, zda žadatel unesl důkazní břemeno a tvrzené okolnosti doložil.

[17] Co se předně týče okolností **objektivních**, žalobce spekuloval o tom, co se stane, pokud se „negativně“ vyvine pandemie koronaviru, zpřísní se protiepidemická opatření, a on

pokračování

bude muset setrvat nepředvídatelně dlouho ve Vietnamu. Žalobce nejenže nijak netvrdil, že by bylo objektivně nemožné se k zastupitelskému úřadu dostavit, resp. do či ze země původu cestovat, nebo že by zastupitelský úřad v době podání jeho žádosti reálně nefungoval – ale ani nedoložil, že by si jakkoli zjišťoval informace o repatriačních letech, pokoušel se zajistit letenky do/ze země původu, registroval se k podání žádosti apod.

[18] K této otázce se přitom žalobci dostalo detailní odpovědi od správních orgánů podtrhující existenci spojení do/ze země původu, formu a délku karantény, neomezené fungování zastupitelského úřadu a registračního systému, možnost sjednat náhradní termín, to vše s ohledem na maximální možnou zákonnou délku vyřizování žádosti. Správní orgány zohlednily i to, že vstup cizinců na území České republiky za účelem převzetí povolení k pobytu byl v té době povolen a případné povinnosti spojené s karanténou či návratem dopadaly na všechny cestující.

[19] NSS nemá v úmyslu předjímat, jak dlouho by musel žalobce v souvislosti s vyřizováním své žádosti pobývat ve Vietnamu, upozorňuje ovšem na lhůtu pro vydání rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny [určenou ustanovením § 169t odst. 6 písm. a) bodem 6 zákona o pobytu cizinců a korespondující s čl. 5 odst. 4 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny], která nesmí být překročena. Argumentace nepředvídatelnou dobou pobytu žalobce ve Vietnamu a dalším vývojem koronavirové krize tak zůstávají jen v rovině teoretické; s rozhodnutím stěžovatele je přímo spojen pouze ten následek, že je žalobce povinen vycestovat z území České republiky (jedná se o nejméně intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, jak bude pojednáno níže). Napadené rozhodnutí žalobce neomezuje v právu vrátit se na území České republiky, pokud mu k tomu bude svědčit jakýkoli platný pobytový titul (jímž přitom nemusí být právě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, o nějž žalobce žádal).

[20] Délka řízení o žádosti o povolení pobytu přitom není pro posouzení žádosti o upuštění od osobního podání rozhodná a není s to založit důvody, které by měly stěžovateli zabránit v osobním podání žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50). Riziko vleklého správního řízení tak nezabraňuje cizinci v podání žádosti osobně v zemi původu.

[21] Odůvodněnost případu správní orgány hodnotily z pohledu, zda v daném případě neexistovala objektivní překážka pro osobní podání žádosti na zastupitelském úřadě. Ze správního spisu vyplývá, že pro žalobce vycestování nebylo spojeno s nepřekonatelnými obtížemi. Názoru správních orgánu není v tomto směru co vytknout. Nelze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodněné okolnosti lze v souzené věci najít v nekonkretizovaném odkazu na „*obecně ztíženou možnost cestování během pandemie*“ a „*neustále se měnící protiepidemická opatření zapříčiňující nepředvídatelnost situace*“.

[22] Co se pak týče okolností **subjektivních**, stěžovatel připustil, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde. NSS si je vědom judikatury ESLP[*)], dle níž lze i za srovnatelné skutkové a právní situace výjimečně konstatovat porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, pokud jsou napadená rozhodnutí ve zjevném rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí cizince. V souzené věci ovšem takové výjimečné okolnosti nenastaly.

[23] Dočasnost nutného vycestování za účelem osobního podání žádosti je dle konstantní judikatury třeba vnímat jako skutečnost svědčící naopak o mírnosti zásahu do rodinného života žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, bod 20). Nelze opomenout ani stěžovatelem zmíněné usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, v němž Ústavní soud dovodil, že obecně lze po žadateli o pobytové oprávnění spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval do země původu za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ač má na území České republiky rodinné vazby a fakticky zde již delší dobu žije.

[24] Zájem nezletilých dětí na tom, aby o ně pečovali oba rodiče a aby nebyla rodina (byť pouze na přechodnou dobu) rozdělena, správní orgány vyvažovaly v souzené věci s legitimním zájmem státu na tom, aby žalobce legalizoval svůj pobyt v České republice a aby příslušný zastupitelský úřad, jenž je nejlépe seznámen se specifickými místními poměry ve státě původu žalobce, mohl řádně posoudit žalobcovu žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu (srov. obdobně rozsudek rozšířeného senátu 10 Azs 153/2016). Nelze přehlédnout, že to byl primárně žalobce, kdo svůj rodinný život ohrozil tím, že již v roce 2018 k žádosti o trvalý pobyt doložil obsahově nesprávné osvědčení o složení zkoušky z českého jazyka, při které neuspěl (pobytové oprávnění pozbyl ke dni 10. 9. 2018), a následně vyčkával s podáním své žádosti až do června roku 2021. Ke dni rozhodnutí žalovaného se nadto ani nepokusil získat termín osobního jednání u zastupitelského úřadu.

[25] Lze doplnit, že podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti obstojí i vedle práva na sloučení rodiny upraveného v dokumentech na ochranu práv dítěte. Žalobce pobýval na území České republiky již jen z titulu probíhajícího řízení o správním vyhoštění, resp. povinnosti opustit území. Vlastním zaviněním se ocitl v této situaci a musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován řádným pobytovým titulem. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti žalobce.

[*)] Např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci X. proti Lotyšsku; rozsudek ESLP ve věci Tuquabo-Tekele a další proti Nizozemsku.

pokračování

[26] Dočasná nepřítomnost jednoho z rodičů není situací výjimečnou či neřešitelnou. Zastupitelský úřad i stěžovatel popsali žalobci obvyklé alternativy, jak skloubit vycestování do Vietnamu s rodinným životem (možnost péče o nezletilé děti ve státních zařízeních či na komerčním základě). Ne každé řízení, jehož výsledek se může přímo nebo nepřímo promítnout do života nezletilých dětí, má stejně intenzivní dopad do jejich práv [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020 (N 70/99 SbNU 362)]. Bylo zcela na žalobci a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se odcestování žalobce na přechodnou dobu dotklo chodu rodiny co nejméně.

[27] Zásah spočívající v dočasném vycestování za účelem legalizace pobytového oprávnění proto NSS shledal přiměřeným.

[28] Pro úplnost lze dodat, že žalobce netvrdil ani žádné zdravotní problémy, je dospělou a plně svéprávnou osobou.

[29] Správní orgány rovněž správně poukázaly na možnost sjednat si termín osobního jednání na zastupitelském úřadu ještě z území České republiky, a to i prostřednictvím zástupce, resp. možnost stanovit termín náhradní v případě nepředvídatelné události (lockdown, karanténa). Již výše bylo uvedeno, že o sjednání osobního jednání se žalobce od roku 2018 ani jednou nepokusil.

[30] Přiléhavá je i argumentace stěžovatele, že pobytová historie žalobce (zde dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky) či skutečnost, že je správním orgánům znám, není z hlediska „odůvodněného případu“ sama o sobě významná.

[31] Osobní podání žádosti je zákonem preferovaná forma. Zákonná povinnost osobního podání žádosti sleduje legitimní účel, jímž je mj. ověření totožnosti, motivace a osobních a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má, či nemá být vyhověno žádosti žadatele, jak dovodil NSS například v rozsudku ze dne 12. 2. 2021, čj. 2 Azs 265/2020-38. Již výše bylo zmíněno, že povinnost podat žádost o pobytové oprávnění osobně nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces. I Ústavní soud shledal, že obecně lze po žadateli o pobytové oprávnění požadovat, aby na přechodnou dobu ze země pobytu za tímto účelem vycestoval, a to i přes existenci rodinných vazeb na území České republiky (srov. již výše zmiňované usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021). I tato kasační námitka stěžovatele je proto důvodná.

[32] Argumentoval-li krajský soud v souvislosti se „známostí žadatele pro správní orgány“ rozsudkem NSS ze dne 8. 4. 2022, čj. 1 Azs 4/2021-28, je možno souhlasit se stěžovatelem, že skutkové i právní okolnosti dané věci nejsou srovnatelné s případem žalobce. Šlo v ní totiž o povolení k trvalému pobytu, žalobce čelil možnému zmeškání prekluzivní lhůty, to vše za situace, kdy bylo pozastaveno přijímání žádostí o trvalé pobyty na zastupitelských úřadech.

[33] Úkolem správních orgánů v souzené věci bylo vyhodnotit, zda okolnosti tvrzené žalobcem naplňují neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a zda tyto okolnosti žalobce náležitě doložil. Následně měly provést a vysvětlit správní uvážení v tom směru, zda tyto

okolnosti vedou, či nikoli, k možnosti upustit od osobního podání žádosti. Této povinnosti správní orgány obou stupňů dostály. Se všemi tvrzenými skutečnostmi se stěžovatel vypořádal srozumitelně, v uspokojivém rozsahu i věcně správně. Stěžovatel se vyjádřil ke všem v odvolání namítaným skutečnostem a neshledal existenci relevantních překážek osobního podání žádosti. Posoudil jednotlivá tvrzení žalobce jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti, a utvořil si ucelený názor na to, zda jednotlivé skutečnosti činí z případu žalobce odůvodněný případ. Nutno opětovně připomenout, že posouzení odůvodněnosti případu závisí na úvaze zastupitelského úřadu (příp. stěžovatele), který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti. Ty měl tvrdit a také prokázat žadatel.

[34] Krajský soud zkoumanou otázku „odůvodněnosti případu“ neposoudil správně, pokud obtíže spojené s koronavirovou pandemií paušalizoval a vztáhl je na všechny vietnamské žadatele mající rodinu v České republice, čímž výrazně vykročil mimo rámec pro výklad a aplikaci tohoto právního institutu vytyčený judikaturou NSS. I „obecně ztížené cestování v období pandemie“ a „nepředvídatelnost protiepidemických opatření“ je třeba posuzovat s ohledem na individuální situaci každého žadatele, nikoli jaksi „z opatrnosti“. Obdobně lze uzavřít i ve vztahu ke „skupinové výjimce“, jíž se pokusil založit krajský soud bodem 35 napadeného rozsudku.

[35] Krajský soud z výše uvedených důvodů zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti, neboť na správní orgány kladl požadavky přesahující zákonné možnosti rozhodování o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Případ žalobce a zájem jeho nezletilých dětí na setrvání na území České republiky ve svém souhrnu nenaplňují pojem „odůvodněný případ“, což správní orgány po zohlednění všech zájmů, včetně zájmů dětí, řádně zdůvodnily.

4. Závěr a náklady řízení

[36] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, věty prvé, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu